

In memoriam Dr. Tóth Ferenc **1962–2024**

Amikor nem lehet elfogadni az elfogadhatatlant, amikor olyan embert veszünk el, aki valamilyen szempontból mindenki számára példakép volt, és példakép marad. Kivételes, nagy formátumú orvost, családapát, hajlíthatatlan jellemű barátot, kollégát ismertünk meg benne.

Édesapja példáján felbuzdulva választotta az orvosi hivatást, szerezte diplomáját a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen, s ezt követően kezdte gyakorló orvosi pályafutását a Fővárosi Weil Emil Kórház Ortopéd–traumatológiai osztályán. A mindennapi sebészi munka mellett a rá jellemző alaposággal képezve magát, szerzett ortopéd, baleseti sebész és kézsebész szakképesítéseket, mindet kiváló eredménnyel. A baleseti ügyleteknek és a mindennapi elektív sebészeti kihívásoknak megfelelően, kivételes munkabírási és szorgalmának köszönhetően gyorsan haladt előre a szakmai rangsorban – ügyeletvezetői, adjunktusi majd főorvosi kinevezést kapott. Tizen-négy évvel ezelőtt a saját életem úgy alakult, hogy a Semmelweis Egyetem traumatológiai tanszékvezetői megbízatása kapcsán szoros munkakapcsolatba kerültem a magyar traumatológia zászlóshajójával, az Országos Baleseti Intézetrel s ekkor kértem meg Ferit, hogy megkérdőjelezhetetlen szakmai tudásával, megbízhatóságával és munkabírásiával legyen segítségemre ebben a feladatban. Huszonnégy éves boldog uzsozis időszak után nehéz szívvel ugyan, de vállalta a Baleseti Központ intézetvezetői megbízatását, amit most is nagyon köszönök neki. A 2010-ben kezdődött Fiumei úti időszakban, nap mint nap bizonyította szakmai felkészültségét, szervezőképességét, s hamar komoly tekintélyt vívott ki magának a nagyhírű intézményben is. Gyakorló sebészi tevékenységét egy percre sem feladva, az új, vezetői kihívásoknak való igényes megfeleléstől vezérelve, menedzseri ismereteket tanult, s a Soproni Egyetem Közgazdaságtudományi Karán orvos közgazdász és egészségügyi menedzseri, az ELTE Jogtudományi Karán pedig jogi szakokleveles orvosi képesítéseket szerzett, mindháromat kiváló minősítéssel. A Baleseti Központ akkori anyaintézményének, a Péterfy Kórháznak az orvosigazgatói kinevezését 2016. december 1-jén kapta meg. Az Uzsoki Kórházzal való napi kapcsolata a baleseti intézeti évek alatt is megmaradt, s mivel az Uzsoki kórházat mindig alma materének tekintette, örömmel fogadta az orvosigazgatói felkérést, s 2018. február 1-jétől visszatért korábbi szeretett munkahelyére, ahol tragikus távozásáig megbecsült vezetőként, aktív sebészként dolgozott.

Feri hosszú sebészi és vezetői pályafutása során nemcsak tapasztalatokat gyűjtött, de folyamatosan képezte is magát, s mindig fontos volt számára, hogy a megszerzett tudást tovább is adja. Mindkét munkahelye révén évtizedeken keresztül részt vett a Semmelweis Egyetem graduális és posztgraduális oktatásában, valamint a továbbképzésekben. Traumatológiai vonzalmát jellemzi, hogy AO instruktorként több, mint egy évtizede segítette a fiatalabb baleseti sebész generáció tudásának elmélyítését, kurzusdirektori szerepet is vállalt. Kézsebészeti érdeklődése kapcsán szinte a kezdetektől szerepet vállalt a hazai kézsebészeti tanfolyamok előadójaként, instruktorként, valamint a szakorvosképző és szintentartó tanfolyamok kihagyhatatlan előadója volt. Kollégái számtalan alkalommal élvezhették tartalmasságuk mellett mindig

szellemes, szórakoztató előadásait a Magyar Ortopéd Társaság, Magyar Traumatológus Társaság, Magyar Kézsebész Társaság és a Magyar Artroszkópos Társaság kongresszusain, hazai és nemzetközi rendezvényeken.

Szakmapolitikai aktivitását jellemzi, hogy másfél évtizede tagja a Magyar Traumatológus Társaság és a Magyar Kézsebész Társaság vezetőségének, és évekig tagja volt a Szakmai Kollégium Kézsebészeti Tagozatának, valamint fontos szerepet vállalt az Magyar Egészségügyi Menedzser Klubban is. Mindenhol, minden fórumon ugyanazzal a megalapozott tudáson, lényeglátáson alapuló kedves, de határozott érveléssel vívott ki elismerést. Vezetői stílusában is a barátságos, közvetlen hangvétel jellemezte, ugyanakkor hamar világossá vált mindenki számára pontossága és következetessége is. Ahogy sebészi, kézsebészi beavatkozásait is tapasztalatokon alapuló precizitás, minden részletre kiterjedő figyelem jellemezte, innovációi is az ötlet megvalósításának aprólékos kimunkálása határozta meg. Igen, Feri a tudást nemcsak elsajátította, átadta, hanem a hiányok, a problémák megoldását is kereste. Elsősorban traumatológiai és kézsebészeti eszközfejlesztések motiválták – ezek között egy innovatív külső rögzítő montázs, valamint az ujjperchosszabbító külső rögzítő eszköz a legfontosabbak, de a rendkívül sok mérnöki egyeztetést megkívánó első hazai totál térdportézis fejlesztésben vállalt szerepe is jelentős. Mindemellett nyitott volt új műtéti technikákra is, így az osztályunkon megkezdett, nemzetközi jelentőségű úgynevezett ultrafriss allogén porc–csontátültetés csuklóízületi műtétjét is ő végezte először.

Kivételes szakmai és vezetői tevékenysége méltán vívott ki elismerést. A közelmúltban tüntette ki a Magyar Traumatológus Társaság a társaság legmagasabb szakmai díjával, a Lumniczer Sándor emlék-éremmel. Ugyancsak nagy örömmel fogadta szeretett kórháza legmagasabb szintű elismerését az Uzsoki Kórház Aranygyűrűjét, amelyet az idei Semmelweis Napon vehetett át. A máltai lovagi cím, a kollégák, barátok megbecsülése, a szakmai és munkahelyi elismerések mellett természetesen Feri életében meghatározó szerepet játszott a szerető család. Az említett szakmai elismeréseken túl a legnagyobb örömet unokájának közelmúltbeli születése jelentette.

Közel három éve kellett szembenéznie a villámcsapásszerű hirtelenséggel jött betegséggel, azóta drukkoltunk, aggódtunk, figyeltük szorongva küzdelmét, és azóta csodáltuk erejét. A rá nehezedő megpróbáltatások elviseléséhez a család féltő szeretete is erőt adott, és kivételes erejében, tartásában sokat segített saját lelki békéje. Az a lelki béke, ami csak olyan embernek van, aki mindig tisztességgel végezte a dolgát, soha nem a könnyebb utat kereste, hanem a saját becsülete, saját mércéje által kijelölt célra tartott mindig. Ilyen volt a hibátlan eleganciájú feltárásokban, a végletekig precíz vérzéscsillapításnál, vagy akár a nemcsak testet, de lelket is próbáló maratoni futásoknál. Csodáltuk Ferit a fizikai teljesítményéért, a hosszú, aprólékos műtétek során tanúsított kitartásáért, de sokszor az érdekegyeztetések során is megtapasztalt türelméért is. A kitartás, a türelem, a szerénység és a szakmai alázat ikonja volt Ő. Példa, akit sokan csodálnak, és akit sokan csodálnak, annak irigyei lehetnek. De neki nem voltak, mert mindig, minden situációban a megértést, az igazságot és a jószándékot képviselte. Halk szavaival, kedves mosolyával, okos, alapos érveivel úgy tudta feloldani az ellentmondásos helyzeteket, vitákat, hogy nem gerjesztett ellenérzést még abban sem, aki más álláspontot képviselt. Elismertük, mert hiteles volt. Csodáltuk, de nem távolról, mint valami elérhetetlen, más dimenzióban létező ikont, hanem közvetlensége révén közelről, mert a közelünkben élt, velünk dolgozott. Egy volt közülünk, valaki olyan, mint amilyenek sokan szerettünk volna lenni.

A krisztusi kinyilatkoztatás így hangzik: Ego sum via, veritas et vita. Én vagyok az út, az igazság, és az élet. Feri élete ennek a jegyében volt teljes. Egy igaz úton járt végig, elbizonytalanodás, tévelygés nélkül. Szolgálattal teli életét az igaz értékek szegélyezték, a töretlen életúton az igazság testesült meg. És ettől volt ez a tragikusan korán véget ért élet teljes élet.

Kedves Feri!

Most, amikor pihenni tértél, betegek ezrei köszönhetik Neked gyógyulásukat, az eredményes műtéteket, empátiádat, segítő szavaidat. Mi pedig köszönjük Neked, amit Tőled tanultunk, köszönjük a nemes példát, amit nekünk hagytaél, köszönjük, hogy velünk voltál. Isten nyugosztaljon az égi műtőasztalnál!

***Kollégái nevében,
Prof. Dr. Hangody László
az MTA rendes tagja***

Dr. Keresztes Attila traumatológus, ortopéd sebész és általános sebész főorvos

(1959–2024)

1959. május 28-án született Szegeden. Édesapja *Dr. Keresztes Mátyás*, közlekedési főügyész, édesanyja *Borcsiczky Irén*, biológia–földrajz szakos általános iskolai szakvezető tanár. Bátyja, *Dr. Keresztes Csaba* szülész nőgyógyász főorvos.

Általános iskolai tanulmányait a Szegedi Béke Utcai Általános Iskolában végezte, majd a Radnóti Miklós Gimnázium német tagozatán érettségizett 1977-ben. A bátyja által folytatott utat követve a Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem Általános Orvostudományi Karán végzett 1984-ben. Innen az útja Szentésre, a nagyhírű *Dr. Bugyi István* Kórház Traumatológiai Osztályára vezetett, *Dr. Badó Zoltán* Tanár Úr szárnyai alá. Mindent itt tanult, amit a baleseti sebészet és az ortopédia szakterületéről tudni lehetett. *Badó* Tanár Úrra atyai jóbarátként és mentorként tekintett, de sokat tanult *Dr. Tari Gábor*, *Dr. Tallián Attila*, *Dr. Papp Lehel György*, *Dr. Geönczeöl Tibor* és *Dr. Nagy Imre* főorvos uraktól is. Imádozott itt dolgozni, szerette az osztály kollektíváját, jól érezte magát a közösségben. Rövid ideig a szentesi OB I-es vízilabda csapat orvosaként is tevékenykedett.

1990-ben baleseti sebészetből, 1994-ben ortopédiából, 1998-ban általános sebészetből tett sikeres szakvizsgát.

1996. októberétől a Hódmezővásárhelyi Erzsébet Kórház Sebészeti Osztályára került, ahol 2007. májusáig dolgozott. Munkájának ezt az időszakát tekinthetjük a legsokoldalúbbnak, amelyet *Dr. Csajbók Ernő* osztályvezető főorvos irányítása mellett végezhetett, hiszen részt vett a betegek traumatológiai, ortopédiai és általános sebészeti ellátásában is.

2007-től ismételten Szentesen dolgozott a sürgősségi osztályon és a baleseti sebészeti szakrendelésen, emellett Hódmezővásárhelyen a traumatológiai és az ortopédiai szakrendelést is folytatta 2022-ig. Csongrád-Csanád vármegyén kívül 12 éven keresztül Békés vármegyében, Mezőkovácsházán látta el a város és térsége ortopédiai betegeit, végezte a csecsemők és a gyermekek szűrését.

Orvosi hitvallása volt, hogy a fájdalommentes mozgás az egészséges, teljes értékű élet alapja. Munkája során mindent megtett azért, hogy a legjobb ellátást biztosítsa betegei számára és visszaadja az aktív élet lehetőségét.

A családon kívül a barátok, az utazások jelentettek számára mindent. Bejárta az egész világot, mindent szeretett volna látni, megtapasztalni. Nagyon szerette az életet, boldog volt, ha a barátaival lehetett, egyedül humorával mindenkit levett a lábáról, még a betegeit is. Nagylelkű, odaadó, mindenkin segíteni akaró ember távozott közülünk 2024. január hónap 16. napján.

Hiánya iszonyatos űrt hagy maga után szakmailag és emberileg egyaránt, de a szívünkben örökre velünk marad.

Isten áldása kísérje útját!

„Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él
s mint fán se nő egyforma-két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

Dr. Badó Csaba Zoltán
főorvos
Dr. Bugyi István Kórház, Szentes